

РЕШЕНИЕ

№ 4587

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4041** по описа за **2022** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на К. М. Я. срещу Решение № 20189412 от 23.09.2021 г., постановено по гр. д № 30758/2020 г. по описа на Софийския районен съд, с което е отхвърлена жалбата срещу Заповед № РПН20-РД-09-48/03.04.2020 г. на кмета на район „П.“ към Столична Община.

В касационната жалба се посочва, че с решение по гр. д. № 4487/2002 г. на СГС е признато за установено на основание чл. 11, ал. 2 ЗСПЗЗ по отношение на ОСЗГ –П., че В. А. и Б. С., като наследници на С. П. има право да си възстановяват собствеността върху ливада с площ 3151 кв. м., находяща се в землището на [населено място], м. „Бяла нива – М. блато“, представляващ имот с пл. № 1849, кадастрален лис Г-13-6-А по кадастралния план на [населено място] от 1954г. Счита, че решението на СГС е заместило административното производство и метът на общината няма правно основание да издава акт, с който да пререшава решеното от съда.

Ответната страна - кметът на район „П.“ към Столична Община оспорва касационната жалба, за което е депозиран отговор. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

Заинтересованите страни В. С. (правоприемник на починалата в хода на процеса Б. С.) и Ц. М. Д. не изразяват становище по жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка: От удостоверение за наследници на С. П. се установява, че същата е оставила за наследници следните лица – жалбоподателят К. М. Я., Б. С. и Ц. М. Д. (тримата са наследници и на В. А.).

С влязло в сила решение по гр. д. № 4487/2002 г. на СГС е признато за установено на основание чл. 11, ал. 2 ЗСПЗЗ по отношение на ОСЗГ – П., че В. А. и Б. С., като наследници на С. П., имат право да си възстановяват собствеността върху ливада с площ 3151 кв. м., находяща се в землището на [населено място], м. „Бяла нива – М. блато“, представляващ имот с пл. № 1849, кадастрален лис Г-13-6-А по кадастралния план на [населено място] от 1954 г., при съседни имоти: имот пл. 3 1920 – общинска мера, полски път, имот пл. № 1626 на С. П. и имот пл. № 1847 с неустановен собственик.

Във връзка с решението на СГС е последвало издаване на Решение № 142.1 от 13.11.2003 г. на ОСЗГ – П., с което възстановено правото на собственост за земи в съществуващи (възстановими) стари реални граници в землището на [населено място] на наследниците на С. П., касаещо следния имот: Ливада от 3,150 дка в м. „Бяла нива – М. блато“.

С протокол № 1/25.02.2020 г. е констатирано, че са разглеждани постъпили от К. Я. заявления с искане за издаване на удостоверение по чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ.

Последвало е издаване на поисканото удостоверение по чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ и скица по чл. чл. 13, ал. 6 ППЗСПЗЗ, от които става ясно, че имот с пл. № 1849 попада в урбанизирана територия, но не е в регулация. Отражено е, че част от имота попада в застроената част на други имоти, като е възможно частично възстановяване на собствеността, а именно 1284 кв. м., която не е застроена. За останалите 1867 кв. м. собствениците следва да бъдат обезщетени по реда на чл. 10б, ал. 1 ЗСПЗЗ. Посоченото е онагледено в изготвената скица.

Съставен е протокол № 1/25.02.2020 г., който отразява отразеното в удостоверението по чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ и скицата по чл. чл. 13, ал. 6 ППЗСПЗЗ, а впоследствие същият е одобрен с оспорваната Заповед № РПН20-РД-09-48/03.04.2020 г. на кмета на район „П.“ към Столична Община.

По делото е изслушано заключение на СТЕ, от което става ясно, че е налице пълна идентичност между имота, описан в оспорваната заповед и този от решението на СГС. СРС е отхвърлил жалбата, приемайки, че производството по чл. 11, ал. 4 ЗСПЗЗ се издава акт, въз основа на който се издават удостоверителни документи по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 ППЗСПЗЗ, поради което не е налице спор за материално право, тъй като на заявителите все още не е възстановено правото на собственост. Допълнително приема, че ОСЗГ се съобразило с решението на СГС, тъй като е издало решение в съответствие с този съдебен акт.

Решението е правилно.

Правилно е прието, че процесната заповед РПН20-РД-09-48/03.04.2020 г. е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 11, ал. 4, изр. второ ППЗСПЗЗ кметът на общината одобрява решенията на техническата служба. От приложената Заповед № РД-09-3439/18.06.2008 г. на кмета на Столична община се налага извод, че на районните кметове са делегирани посочените правомощия, каквато възможност е предвидена в ЗСПЗЗ.

Правилно от първата инстанция е прието, че обжалваната заповед не страда от пороци във формата на акта, както и че не са допуснати процесуални нарушения.

Решението на СРС е съобразено с материалния закон.

Кметът на район „П.“ - Столична Община е бил сезиран с искане за провеждане на процедура по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ за определяне на застроената, респ. свободната от застрояване площ от процесния имот с пл. № 1849 по плана [населено място], след което да се издаде удостоверение и скица по чл. 13, ал. 5 и ал. 6 от ППЗСПЗЗ. В рамките на това производство се определя от техническа страна застроената и незастроената част от имота според критериите на Наредба № 7 от 2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони и на хигиенните и противопожарните норми. Нищо друг не се определя и още по – малко да се произнася по правото на собственост. Целта на това производство е само да се определи фактическото състояние на имота и по – конкретно дали е застроен и каква площ, респ. свободната площ.

Производството по реда на чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ е междинно производство развиващо се преди произнасянето на Общинската служба земеделие и гори по искането за възстановяване правото на собственост върху съответните бивши земеделски земи, които понастоящем са в границите на урбанизираните територии на населеното място. То представлява сложен фактически състав, който включва решението на техническата служба на общината, което следва да бъде одобрено със заповед на кмета, с което съгласно техническите норми и правила, се определя застроената /свободна от застрояване част от имота. Следователно тук се изследват обстоятелствата относно това има ли наличие на реално, фактическо строителство и/или наличие на строителна дейност, която по смисъла на § 1в ДР на ППЗСПЗЗ е пречка за възстановяване на имота. Съблюдава се застроената площ на обектите и прилежащия терен, необходим за функционирането им, обслужващи терени, съответните сервитутни отстояния при наличието на изградени съоръжения по § 1в, ал. 2 ДР на ППЗСПЗЗ, като се държи сметка, че същите на се изчерпателно изброени, а са от примерен характер. Това налага извод, че в производството по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ въпросите свързани с възможността за възстановяването ѝ не се изследват от кмета на общината (в случая от районния кмет) и съгласно чл. 33, ал. 2 ЗСПЗЗ е от компетентността на съответната общинска служба земеделие и гори, която преценява това, включително и дали са налице условията на чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ, което се извършва на по – късен етап.

Неоснователни са възраженията, че органът не се е съобразил със съдебния акт на СГС. На първо място како се посочи производството по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ има за цел да определи фактическото му състояние по застроената част от имота, неговият статут и идентификация, т. е. не се разглеждат други обстоятелства, отнасящи се за правото на собственост. В тази връзка правилно районният съд отбелязва, че в обсъжданото производство се издават удостоверителни документи, а не

правопораждащи собствеността документи. Жалбоподателят има възможност да оспорва констатации на органа, свързани със застроената част на имота, което е предмет на това производство, но не и да се правят възражения за принадлежността на правото на собственост, респ. дали е възстановена собствеността, тъй като това не е предмет на жалбата.

Допълнително следва да се отбележи, че производството по възстановяване на собствеността върху земеделските земи приключва с издаването на административен акт с конститутивно действие. С решението на създадения със специалния закон - ЗСПЗЗ орган по поземлена собственост (различно наименован в течение на годините - Поземлена комисия, Общинска служба по земеделие и гори, понастоящем Общинска служба по земеделие) се възстановява правото на собственост върху земеделските земи в стари (реални или възстановими) или в нови граници (с план за земеразделяне) в полза на бившите собственици или на техните наследници. В настоящия случай е налице такъв акт, а именно Решение № 142.1 от 13.11.2003 г. на ОСЗГ – П., с което се възстановява правото на собственост върху процесния имот в съществуващи (възстановими) стари реални граници, което напълно съответства с решението по гр. д. № 4487/2002 г. на СГС.

В случаите, когато поради настъпилите промени в статута на земята бившата земеделска земя е попаднала в строителните граници (след приемане на Закона за устройството на територията (ЗУТ), ДВ, бр. 1 от 2001 г., законовият термин е границите на урбанизирана територия), производството по възстановяване на собствеността се предхожда от производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ, целящо установяването на настоящия регулационен/устройствен статут и идентификация на имота, съответно установяването на правоизключващите реституцията обстоятелства по чл. 10, ал. 7 и чл. 10б, ал. 1 от ЗСПЗЗ, които имат значение за произнасянето на административния орган по възстановяване на собствеността. В конкретния случай имотът попада в урбанизирана територия, което налага провеждане на производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ, поради което е издадена оспорваната заповед от кмета на район „П.“ – Столична община. В този смисъл са разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 5 от 18.10.2011 г. по тълк. д. № 8/2010 г. на Върховен административен съд.

Горно налага извод, че не са налице касационните основания по чл. 209 АПК, поради което решението на СРС е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3, вр. чл. 228 АПК ответната страна има право на разноски, които са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съответстващо на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд – София град, Петнадесети касационен състав

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20189412 от 23.09.2021 г., постановено по гр. д № 30758/2020 г. по описа на Софийския районен съд Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ОСЪЖДА К. М. Я. да заплати на Столична община сумата в размер на 100 лева,

представляваща направени разноси по делото.
Решение е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.